

щия часъ единъ страшенъ проблѣскъ озари умътъ му. Той спомни случая съ Емексизовата хрътка, който прѣди врѣме онъ-башиятъ бѣше му разказалъ. Ни той, ни онъ-башиятъ тогава не се досѣтихъ да вникнатъ по-дълбоко въ смисълъта на тая страшна яростъ на хрътката противъ Огнянова, както и ровенето ѝ при воденицата. Какво е ровило тамъ псето? Що се е хвърляло възъ Огнянова? Дали въ това се не крие тайната на изчезването на двамата турци? А то се бѣ случило въ сжщото онова врѣме, когато и Огняновъ се бѣше появилъ въ града. Непрѣмѣнно Огняновъ има прѣстъ тукъ. Стефчовиятъ злобенъ умъ съобрази всичко това съ свѣтквична бързина, и грозното подозрѣние се измъти отъ всичко това съ неотразима сила и нагледность.

Стефчо съвѣтвѣ веднага да копатъ при Статовата воденица. Беятъ си прѣхапа устнитѣ и се распореди тозъ часъ. Той рѣши рано сутрѣнъта да арестува Огнянова, за да не би тая нощъ да му избѣгне нѣкакъ или да направи жертви... Прочее, тая заранъ, двата трупа на ловцитѣ бѣхъ изровени и гибельта на Огнянова рѣшена. Той сега бѣше, като звѣръ, загащенъ. Онъ-башиятъ прѣдпочете да го варди на вратитѣ, а не да го хване въ черквата. Това щѣше да дигне неприятна тревога въ народа и да прѣдизвика Огнянова на отчаянна самозащита. Изненадата бѣше по-добро. Когато Соколовъ се съкрушаваще на една страна, а Рада прѣмираше на друга, чухъ се ненадѣйно тежки стъпки изъ вѣнъ по стѣлбитѣ. Докторътъ се съпнх и се услуша. Стъпкитѣ бавно приближавахъ съ тумтение отъ тоята, и се спрѣхъ прѣдъ вратата. И, на единъ черковенъ гласъ, запѣ се извѣстниятъ Колчовъ тропарь:

— Благослови Господи, праведници твои: Светата Серафима и кротка Херувима; черноката София и бѣла Рипсимия; дебелиата Ирина и суха Магдалина; госпожа Ро-воама, давно жъ вхтрѣ няма...

— Колчо! каза докторътъ и отвори вратата.

И слѣпецътъ влѣзе свободно: той бѣше на всегждѣ свой.